Stiloul vorbitor și pensula înaripată

On Octombrie 21, 2020

Propune-ți să faci o incursiune în imaginarul unei lumi de dincolo de tine, prin sugestia pe care o propune destinul personajului pe care ți-l creezi: de a te plasa în afara ta în diferite moduri, sau de a fi prezent peste tot în același timp.

Ţin în mână un stilou a cărui cerneală pare că nu se mai consumă, ci doar își încălzește substanța plină de expresie, asemănătoare prin ponderea ei estetică cu varietatea culorilor pe care pensula unui artist le aplică pe suprafața pânzei. Dacă corelația dintre formă și substanță, dintre expresie și conținut este examinată prin prisma caracterului arbitrar al identificării stiloului cu o pensulă, oricât de importantă ar fi tema de care se preocupă artistul, probabil că spiritul lumii iluminate și existența specifică alchimiei se poate materializa în orice formă dorită.

Să fiu clar înțeles. Cel care va ști cum să facă dintr-un stilou vorbitor o pensulă înaripată, reducându-le pe amândouă la o singură dogmă: "Joacă-te ! ", va putea să treacă mai repede de la virtute la colaborarea cu Dumnezeu, și de la creație la eternitate. Ori, experiențele repetate în actul de a scrie cu o inspirație aproape divină, dincolo de mulțimea sugestiilor și provocărilor picturii care m-au condus în lumea culorilor, mă fac să cred în continuare că fac parte dintr-un roman a cărui autor este chiar artistul ce adaugă în tablourile sale planurile unei viziuni ale vieților pământești succesive.

În acest aspect al expresiilor de cunoaștere, de mare sinteză și semnificație, constă măiestria artistului, ca și virtutea alchimistului: ei experimentează o insuflare divină de artă în vârful unei coloane a infinitului și numai ei pot înțelege Dumnezeirea prin îmbinarea puterii de creație a omului cu farmecul naturii din jur. Să ținem seama că nu există creație fără creator și că, dacă ea are vreo valoare pentru mine, este fiindcă în sufletul meu s-a petrecut ceva ce a imprimat această valoare capodoperei pe care o reprezint.

Leadership: Ești destul de permisiv în a-ți împărtăși cunoștințele despre creație, încât să recunoști că în raporturile tale cu Omul Nou pe care îl construiești se impune o simultaneitate a oricărui prezent înscris în alt univers?

Așa e când ești artist, trebuie să fii și pictor și scriitor, dăruindu-ți bucuria de a găsi o corespondență alchimică printre culorile metamorfice ale frunzelor de toamnă. Dar trebuie să fii și martor, personaj și povestitor. Iar dacă stiloul meu o ia înaintea pensulei, prin aceasta înțelegând că ale mele cuvinte au o pondere mai mare decât culorile asupra impresiei finale a cititorului, atunci trebuie să devin cititor al unui scriitor de calitate, așa cum este Andersen care povestea despre un palat de cristal în a cărui cămăruță secretă se afla cea mai bogată carte a pământului: Cartea Adevărului.

Înțeleptul din acest palat se pricepea, pe deasupra, să strângă lumina stelelor și razele soarelui, strălucirea forțelor tainice și flacăra spiritului. Cu ajutorul acestor lumini amplificate, îndreptate asupra filelor cărții, izbutea să citească tot mai multe din cele scrise în carte, dar la acel capitol care purta titlul "Viața după moarte", nu mai putea desluși niciun punctuleț. Această constatare îl neliniștea: să nu fie el în stare să găsească pe lumea asta o lumină care să înlesnească ochiului să citească ce scria acolo, în Cartea Adevărului?

Surprindem aici o incursiune într-un univers al devenirii pure, prin sugestia pe care o propune destinul personajului care se reprezintă în câmpul întâlnirii fericite dintre un contact vizual și postura de implicare într-un destin al convergenței spre "Cele Sfinte", cauzat de un tonus crescut al convergentei spre dezvoltarea raționamentului. Tot aici, mai trebuie luată în

calcul simbioza mesajului expresiv cu forma unei noi ontologii a identității în care sinele cititorului se identifică cu sufletul scriitorului.

De exemplu, dacă stiloul își purifică menirea prin dezvoltarea unui scris cursiv, îngrijit și ordonat, iar pensula își purifică calitatea de întindere a culorilor (vii și delicate) prin accentuarea contrastului cu diverse decoruri, amândouă fiind reduse la forme cât mai simple de utilizare, atunci "Prima Materie" a dinamicii universale va fi manifestarea sufletului viu ieșit din mâinile Creatorului.

La prima vedere, stiloul poate să imprime puteri extraordinare imaginii pe care pensula o colorează sub acțiunea luminii. Iar două pensule, cu diferite dimensiuni, sporesc efectul decorativ al unei imagini de poveste, pe lângă cromatică, formă și expresivitatea mesajului liric, dar totodată ele două își pot avea punctul de intersecție într-un stilou care asigură un scris cursiv, fără întreruperi de cerneală.

Leadership: Poți să faci o incursiune în imaginea unei opere improvizată dintr-o călătorie a spiritului expansiv care rescrie destinul unei structuri epice, încât să te poziționezi în cu totul altă postură?

Stiloul și pensula. Înțelegând natura, virtutea și puterea acestora de a se autodetermina, fără să pierd din conexiunea lor acel "IN-VITRO" polivalent, am ajuns să cunosc amănunțit modul de funcționare a lucrărilor naturale și modul de percepție a lucrurilor celeste, dar mai ales modul de semnificare corespunzător lucrurilor create și recreate. Iar dacă scriu despre necunoscutele simbolice ale Creației Divine, lucruri fine peste care trecem repede cu vederea, o fac în același mod în care artistul se integrează, cu sufletul și simțirea divină, în subiectul principal al picturii sale: mișcarea accelerată a unei dorințe continue de a fi mai aproape de opera alchimiștilor.

Nu m-am imaginat niciodată în postura de producător de forme, exprimări și limbaje simbolice, până ce n-am dat imaginii mele, ondulată de amplasarea ei spațială într-o mobilitate stilistică, semnificația de *"pământ, din pământ"* sau de *"înviere în alt trup"*.

Adevărul este nimeni nu știe cât de greu este să fii o pensulă care pictează în cuvinte mângâietoare, despre simțăminte, stări și emoții, viața unui artist de mare talent care știe să dea sens unei lumi de dincolo de marginile realității, de dincolo de aparențe.

În acest caz, greutatea construcției artistice nu înclină, ca într-o balanță, mai mult asupra pensulei care își încetinește sau grăbește ritmul de potrivire a culorilor pe paletă sau pe pânză, ci asupra stiloului care trebuie să pună cuvintele într-o anumită ordine, încercând să le construiască într-o istorioară improvizată, așa încât ochii celor care citesc aceste rânduri să surprindă numai ceea ce mintea lor este pregătită să înțeleagă.

Tot timpul voi încerca să interpretez unele din experiențele și concluziile mele din punctul de vedere al unui alchimist care amestecă continuu în creuzetele sale din laborator, știința cu ocultismul, arta beletristicii cu arta plastică. Şi asta pentru că un artist de talia mea, care în mișcarea pensulei face posibilă expresia unei vieți oglindită în alte vieți, își cere neînduplecat să îndeplinească cu mare ascultare menirea stiloului: de a cauza o modificare acceptabilă a compoziției sufletești cu care sunt alcătuite operele divine, acele opere renăscătoare de comori fermecate aflate sub protecția nepământeanului.

Atributul nelipsit al unei arte abstracte este interfața unei versiuni a creației plăsmuită din imaginea a două realități: o realitate care se extinde considerabil spre spiritul unei lumi purtate doar în suflet, și o realitate care se schimbă prin incursiunea în destinul unor vieți anterioare.

Source: https://neculaifantanaru.com/stiloul-vorbitor-si-pensula-inaripata.html